

José Antonio Zarzalejos, ex-director del molt monàrquic *ABC*, i periodista molt ben connectat amb els entorns reials, escrivia en *elconfidencial.com* que el rei ha assumit que haurà d'abdicar més d'hora que tard, per donar pas a qui serà Felip VI. Un article que provocà un enuig monumental del rei. D'aquí que la seva Casa emetés un comunicat oficial dient que "el rei no està pensat d'abdicar". Com es pot desmentir oficialment que el rei –o qui sigui– no pensa una cosa o l'altra? És insòlit, i alhora ridícul. Una mostra fefaent dels nervis que es viuen a cal rei. El mateix Zarzalejos els deixava en evidència, aquests nervis, quan al cap d'uns dies destapava les dues visites

Una corona sense nord

L'afer Urdangarin deixa en evidència una Casa del Rei que no n'encerta ni una, i obre el debat de l'abdicació.

que havia rendit a La Zarzuela i de les quals va sortir l'article esmentat. O sigui que la font informant del periodista i la font que emeté el comunicat pareixen estar separades per un oceà, encara que totes dues pertanyen a cal rei.

L'episodi demostra com està la monarquia espanyola. Sense nord, històrica i sense saber què fer per contrarestar l'allau de mostres de descontentament que provoca, el qual ha arribat fins al primer secretari del PSC, Pere Navarro, que demanà públicament l'abdicació del rei per salvar el sistema. No és l'únic que pensa així. Però no està bé dir-ho en públic. Malgrat la voluntat de mantenir les falses aparences, en articles de premsa, en tertúlies de televisió i de ràdio, la possibilitat de la dimissió del rei es debat sense embuts i guanya adeptes a marxes forçades.

Urdangarin i el rei. Com s'explica tot aquest guirigall? Doncs tot plegat té origen en l'afer Urdangarin, del qual aquest setmanari ha informat puntualment els últims anys. Per no insistir-hi molt més, basta resumir succintament com anà l'última visita del gendre del rei a Palma, per declarar davant del jutge instructor: ni el fiscal ni el magistrat se'l cregueren; han rebutjat de no tenir en compte –tal i com les defenses havien demanat– els correus electrònics que aportà Diego Torres –soci del gendre del rei– que impliquen, en grau divers, la Casa del Rei i Cristina de Borbó en les possibles malifetes d'Urdangarin; demanaran a Hisenda si el matrimoni format per l'ex-jugador d'handbol i la filla del Borbó és a les llistes de declarants de diners negres d'Hisenda per aconseguir l'amnistia fiscal i ja s'ha anunciat que demanaran també –si no ho han fet ja, a hores d'ara– el llibre de registre de La Zarzuela, per comprovar allò que Torres assegura: que s'hi feren reunions de Nóos.

Un document que és del palau del rei serà fiscalitzat per un jutge i la declaració d'Urdangarin en què exculpava el rei no se la cregueren ni el magistrat ni el fiscal. Una altra prova eloqüent de com estan les coses. I el futur no pinta gaire millor que el present, per a la Casa del Rei. Perquè la possibilitat que Urdangarin acabi a la presó comença a ser quelcom creïble. En ambients jurídics de Palma no s'entén quina és l'es-

El rei i la seva Casa no n'encerten una des de l'esclat del cas de possible corrupció que protagonitza Urdangarin.

tràtègia de defensa del gendre del rei. Ho diu un advocat penalista: “En lloc de col·laborar des del primer moment amb el jutge i la fiscalia, per intentar un pacte de condemna mínima i no entrar a la presó, Urdangarin es dedicà a tirar balons a fora, per no dir que va mentir”. Un jutge consultat per aquest setmanari afegeix: “A hores d’ara pens que és impossible un pacte” per evitar mals majors. Tampoc s’entén què ha fet la Casa del Rei, ja que si ara va fer llegir el comunicat d’exculpació a Urdangarin abans de declarar el passat 23 de febrer, “per què no el pressionaren per a declarar-se culpable des de tot d’una i que col·laborés amb la justícia?; ara ja estaria oblidat el tema i ell no seria a la presó; en canvi, tal com estan les coses ara, es poden tòrcer molt més del que ja ho estan”, analitza un altre misser.

Les errades de la Casa del Rei amb l’afer Urdangarin no són les úniques que està cometent.

Un rei a la deriva. A cada intent que fa el rei, i els serveis de la seva Casa, per arreglar quelcom, ho espatlla encara més. El darrer bunyol és al·lucinant. La seva amant, l’arxifamosa Corinna, que ni és princesa ni ho ha estat mai, perquè a tot estirar podria utilitzar el títol com a consort –i sempre que li ho permeti el seu ex-marit que el té en propietat– està immersa en una enorme operació d’imatge a través de mitjans com *El Mundo*, *¡Hola!* i, a França, *Paris-Match*, entre més. No està gens malament per a una persona que –ens han– s’ha volgut vendre com un prodigi de discreció. És impossible que, ateses les circumstàncies, l’amant o parella de fet del rei espanyol s’exposi de tal manera als mitjans sense que el seu “entranyable amic”, com ella el va qualificar en l’entrevista del diari de Pedro J., ho sàpiga. Com a mínim deu haver donat el vist-i-plau. Si és que no ho ha impulsat. No seria estrany que, en efecte, el Borbó es cregués que Corinna posant per a les càmeres de fotos a l’estil Ava Gardner fos el més adequat per a guanyar bona imatge. És possible que ho pensés perquè estem parlant de qualcú que va perpetrar, pensant que eren bones estratègies de comunicació i d’imatge, les patètiques intervencions a TVE la nit del 24 de desembre passat i la conversa de tres hores amb Jesús

Els correus electrònics aportats per Diego Torres (a la foto amb la seva esposa, també imputada) deixen en mala posició Cristina de Borbó i fins i tot a la Casa del Rei.

Hermida, el 4 de gener, de la qual els serveis de postproducció només pogueren fer intel·ligibles els aproximadament vint minuts emesos.

El futur de la corona. Les errades del rei van en augment, cada cop són més intenses i la desconfiança que generen creix sense aturall. A això s’ha d’afegir el seu delicat estat de salut. Aquesta setmana hi havia previst que se sotmetés a la vuitena operació quirúrgica en dos anys i mig. Trenta mesos, vuit visites al quiròfan. Molt per a qualsevol. Massa per a un home de 75 anys. I això que després de cada intervenció l’equip mèdic que l’ha atès diu que tot ha anat perfecte, que està la mar de bé i l’etcètera habitual.

De fet, el passat novembre, quan va ser operat per última vegada, es va dir que en qüestió de setmanes estaria recuperat. Han transcorregut quatre mesos i no sols no s’ha recuperat –les poques vegades que ha aparegut en públic s’ha pogut comprovar l’extrema dificultat que pateix per a caminar– sinó que ara, de nou, torna a veure’s obligat a entrar al quiròfan.

Aquests evidents problemes de salut, més els escàndols que protagonitza la corona espanyola, fan créixer el nombre

de veus en el món polític que, com Pere Navarro, creuen que el rei hauria d’abdicar perquè el sistema monàrquic es pugui regenerar amb Felip al capdavant. No és l’únic. Un diputat al Congrés per Balears assegurava la setmana passada a aquest setmanari que “a Madrid molts, tant en el PP com en el PSOE, pensem igual”. No és poca cosa, tampoc, el que ha dit Carme Chacón, suposada aspirant a futura candidata del PSOE a presidenta del govern espanyol: “La corona serà transparent o serà molt difícil que continuï essent (...) L’espectacle actual de La Zarzuela no és gens edificant”.

Les declaracions de Chacón posen l’esment en allò que fa poc semblava un impossible i que a hores d’ara ningú no pot assegurar que no acabi passant: que si la corona no es regenera per ella mateixa i ningú no l’hi obliga, la situació es vagi degradant fins que, a la fi, no quedi altre remei que posar a discussió la forma de la prefectura de l’estat.

I tot aquest embolic reial, acabi com acabi, ha tingut el seu origen en un modest jutjat d’instrucció de Palma, el nom del titular del qual deu ser maleït per part de Borbó i la seva família: José Castro.

Miquel Payeras